

Az Alpok túloldala

PRÓZA - LXVI. évfolyam, 7. szám, 2022. február 18.

Szombat hajnalban indultak Budapestről, pár óra múlva már Szlovéniában autóztak, késő délelőtt átlépték az olasz határt. Innentől az északolasz pályán hajtottak, egy nagy síkságon. Időnként megálltak kávézni, süteményt ettek, teletankolták a kocsit. Délután négy körül értek az első alagúthoz, aztán egyre gyakrabban és egyre hosszabb alagutak következtek. Amikor fizetőkapuhoz közeledtek, próbálták megtippelni, hány eurót kell fizetni. Ha már régóta nem jött kapu, nagy számot mondtak, ha öt-tíz percen belül másodszor is kapuhoz értek, akkor csak egy-két euróra tippeltek. Általában minden második kapunál hajtottak be díjat, a fizető szakaszok elején kártyát kellett húzniuk, ami az úthasználat kezdetét rögzítette.

Az Alpokban, talán a harmadik alagútnál felszisszentek: negyvenhét eurót mutatott a kijelző. Tizenegy kilométer hosszan haladtak a hegy gyomrában. Reni mazsolát evett, néha ásított. A cipzáras táska és benne a holmijuk a csomagtartóban volt.